

Дебора Фогель. Поезії

пласка полуднева декорація

сірі прямокутники паперу
кольорові прямокутники:
сірі будинки. кольорові будинки.

перед паперовими чотирикутниками застигають
червоно заштриховані кружальця.
кутасті й паперово-цупкі, як люди зайняті:
жоржини червоні

і жовті кружальця: маленькі сонця із бляхи
з масно розтяглим запахом олії
стоять загублені, як люди ополудні.
будинки жоржини соняхи
кружляють на першій вулиці, на другій вулиці:
від 5 ранку. вже тиждень. вже десять і двадцять років.

злипаються легкі ляльки зі скляними очима
в зелено й біло помальованих віконних рамах
лиця білі і жовті:
трикутники білого картону, жовтого.
скляні краплі еліптичних очей в зелених вікнах
ходять кутастими бляшаними вулицями.

металева куля клейкої спеки замикає застигли вулиці.

у жовтому світлі звучить скло
дві години.
тоді дні втрачені.

сірі вулиці

вулиці, як море,
відбивають барву туги
і важкість чекання

тепер вони сірі,
як перла персика.
і цитриново-жовті обличчя
у вікнах блідо-жовтих будинків гаснуть
як бліді прозорі світельця,
що чахнуть о четвертій ранку.

на молочно-сірих вулицях
не рахують вже втрачених днів:
вони спливають, як солодке густе молоко.
лиця гаснуть кольором персиків,
як сірі вулиці з жовтими місяцями ліхтарень,
які вже нічого не хочуть.

сірі будинки

сірий будинок.
другий сірий будинок.
третій, четвертий сірий будинок.

сходяться.
день. другий день.
7 днів тижня.

проходять 20 чи 30 метрів,
12 годин поспіль.
за перший день. за другий. за сьомий.

світло з'являється. в першому домі. у другому.
світло гасне. в першому домі. у другому.

о 7 вечора. о 10 вечора.

наступного дня

далі йдуть разом на віддаль 20 метрів

два, три, чотири сірі будинки.

плач подвір'яних мурів

чим вони завинили, стіни найнижчі,

що їх навіть не побілили,

лиш обмазали чорною й жовтою масною фарбою:

з цинічними рекламними написами.

з того боку сходять щовечора

1000 сонць. вже о 4 пополудні сходять

електричні круглі очі. червоні. ультрамаринові. помаранчеві.

роблять еластичними тіла з грудьми, як пошукові очі людей.

та там висить 7 днів у тижні пласке сонце,

пестить цинічні реклами.

може, так навіть з'явиться

легенда про жовте, про єдине сонце.

міське сонце і міський місяць

сім разів на тиждень

висить жовта вивіска над сірими блоками стін.

хто їх рахує.

семикратно спалахує в синій кулі

плаский ліхтарик. мізерніє щодня:

серед тисяч червоних і жовтих ліхтарів тисяча перший.

навіщо ще сходить жовте сонце,

навіщо білий місяць

понад тисячею цитриново-жовтих синіх вишнево-червоних сонць,

хто їх злічить

вдень з тисячами червоних зелених жовтих сонць,

уночі з тисячами червоних зелених жовтих сонць.

пісня кольорової світляної реклами

пісня кольорової світляної реклами,
червоних, жовтих, синіх літер,
пласких кутастих сонць шрифтових штрихів.

кольорові риси реклами взуття і хутра –
це пісня, написана ніжним поетом
на сірому картоні міських мурів.

вишнево-червона ковзає і повзе, як друге тіло.
ультрамаринова пестить, як невміла рука.
цитриново-жовта холоне своїм холодним
металевим світлом.

червоні, сині, жовті риси тіл
можуть волочитись двадцять чотири години.
можуть сходити п'ять і десять разів на день.

між електричними сонцями реклам
не варто лічити жодного дня.

тільки всотувати кольорове тіло світла.
тільки вдихати його глевкий запах.
і кружляти. в прямокутнику. в колі. в параболі.
чотири рази на день. п'ять і десять разів на день.
безліч разів йти і йти
від одного тіла до іншого,
зваблені холодними кольоровими очима ламп.

помаранчева вивіска

між вивісок з безпорадними міхами борошна,
з цупкими посудинами нафти і нудних бляшанок чорної вакси

затесалася бляха
з червоно-лакованими помаранчами,
жовтими лакованими лимонами і брунатними фініками.

й дурнувато усміхнений чоловічок із білого лаку
вибігає продавати:
повні червоні помаранчі, прохолодні жовті лимони і легкі фініки
з пласкої бляхи й масного лаку.

...пласка бляшана речовина лакованих помаранчів, цитрин
може привести до невідомого фантастичного вокзалу,
фігури, що хитаються на жовтих обручах вулиць,
які ви випльовуєте змучено,
ходи фантастичні й сумні, як еліпси вічно тужливі,
відміряні ходи, як душа цупких прямокутників,
і нудні кіл тихо-зречених...
прийшов час штучних бляшаних помаранчів...

на всіх вулицях продають сьогодні:
солодкі червоні помаранчі,
прохолодні жовті лимони й брунатні фініки
з пласкої бляхи й розмальованого лаку.

*Дебора Фогель. Фігури днів. Манекени. Переклад з їдишу Юрка Прохаська. – К.: Дух і Літера.
— 2015. – 176 с.*